

בסיום לדבר האסור

1. משנה בחרורה סימן שי ס' ק' כד

דין היבסוי [יח] כאותה המוקצה שעלי וכן דמויותיו היו מוקצת מוחמת נזען דאסור אפילו לזרור נזען ומוקומו גם דין המסהvr כר הוא

2. משנה בחרורה סימן שי ס' ק' לא

כתב המ'א דוקא כשרה הcis תפור לרבעג אוד אמריק דהוא בטל לגבי רבעג וכן כשריש מושתת תוך תיבת שבשלוחן [שקרון טישקעטסיל] ועשוי בענין שאלא להוציאו לטרור מן השלוחן וויל' בתבשל לעירק השלוחן אבל כשרים מלא מעתע קשור לרבעג הוא כל בפבי עצמן ואוים בטל לגבי רבעג וכן התייבר אם יכולן להוציאו לגמר מן השלוחן ואיל' כל אחד ואחד כל בפ' ואיל' בתבשל לגבי רבעג השלוחן ומפליא אסור לפלאל' היבגד והשלוחן שורה הם נעשים בסיסי לרמותות כשרנית את המשותם בם מעלה עד שירה שם בשפטן [אם לא שמנונ על השלוחן דבר יותר שחושוב יותר] [כח] וגעשה השלוחן בסיסי לו יולדקפה בם'ח] ואם שכך ליטלט מעלה עכ'פ' צריך מ dredig ניפור מתחלה. אך אם יש בתאৎך רק אריה פחוסות בסיסים לגבי רבעג והשלוחן דאין אדם מבטל בגין ושלחט בשבל אריה פרשות [ח'א]. עוד כתוב דיב' זוקא כשרותיבת שבשלוחן הו אמורות תמדו למשות אשר דבר מוקצת אבל כשרותיבת והמלאה בשלוחן עשויה תפזר להריבת בה לחם וכוכיכים וairoו שוהנית בה משות אפיין אוינה בה לחם וכוכיכים אף על גב דהטיסהעטסיל' ודאי אסור לסלטל' אבל מותר לסלטל' השלוחן שורה גם הטישקעטסיל' לא הוא בענין כל שפלהאתם להריבת ואיל' געשה השלוחן בסיסי לאיסור לזרור ז'ע'

3. שלוחן ערך אורח חיים הלכות שבת סימן רנטן רנטן סעיף א'

מוכן, (* פ' כל דבר רך קרי מוכן כגון צפר גפן ותליש צמץ רך של בהמה גורית בגדרם בלווי). שס'ם בהם (ב) דורך טקרה, (ג) לא אמור לסלטל' אלא מנאר הcisיו ווון טפלות, (ד) ואכן (ד) טמקצתן מגוללה, שאון זה סטלול אלא מטבח (ה) ואם ב ייחוץ לך, מותר לסלטל' (ו) אבל אם פון ג' בגדיך צמץ, אפילו לא ייחוץ לך מטבח לסלטל' ולהם סתם גיזין שאון ואמדין (ז) לסתורו. * אבל אם נתנו ד לאער לסתורו. עריכן ייחוץ ואם פון ברם בלבד, מנאר הcisיו ווון טפלות דריש. לומר (ח) ה שפטל' כשי רקדירה שיש תורת כל עלה, אף על פ' שרם עלה לא איכפת (ל). (ט) לדלא געשית בסיסי לה

4. משנה בחרורה סימן רנטן רנטן ס' ק' ט

דלא געשית בסיסי - דרא (ז) אין הcisוי המשמש להצמץ אדרבה הצמץ משמש להקדירה להצמץ,

5. שוט'ת אגרות משה אורח חיים חלק ג' סימן טא

בשאטו להריבת החירות על השלוחן גודם בה'ש ס' ז' מל'א תשייל. מיל'ג דידי מהר' רשלום נח פלאו רשלט' א'

רגה באשבדא שאכתח' לרביבה החירות על השלוחן קדום בה'ש. אם מכון שאל'יכטער /שרהטסיטס/ היה על טס וויל' על השלוחן עצמן לא געשה גם השלוחן בסיסי או שגט השלוחן געשה בסיסי רגה בוגטרא שבת דרכ' מ'ז אהוא אמר רמא הבח נבר שמן וויפתילה האיל' דגעשה בסיסי לדבר האסור. ער' איר' שם ליל'ש דרכ' חשלוחבת היא המוקצת והשמן וויפתילה אינט' מוקצת מעד' שטמן כטפורש בתאסתות שם. ומ'ם הר' גט הנר בסיסי להשלוחבת. חזק דאף כמה דברים געשין בסיסי. וה'ה לר'ת'ס שאמדין וויל'יכטער עלי' והשלוחן שעל' הר'ת'ס גט דאטור שטמן בדין בסיסי להנרטה שטמן וויל'יכטער אונ' איל' יש להחולק זדרתם שאיל' להשלוחבת שטמן בלא שמן ובלא פטילה ובלא נבר געשן כל' פטלאן להשלוחבת שיש על הנר אונ' עזין בסיסי מטש כמו על השמן וויפתילה אבל בסיסי והשלוחן שאון הכרות לויל'יכטער שיעטנד דוקא על'ין ורק

ידיו" משמע כמו"ש כל גודלי האחרנים דבגופו לא חשיב כלל טלטול, וכן נראה מילשונו של הטור בקיצור פסק הרא"ש שבפ"ג דשבתת, ובטור א"ו/ח ס"י שי"א ז"ל: "טלטול מן הצד לצורך דבר המותר מותר - טלטול בגופו אף' לצורך דבר האסור מותר, הלך קש שע"ג המטה והוא מוקצתה מנענע בגופו... וכן כתוב גם הרמב"ן במשם שבת ק"ד ע"ב שהקשהאה דהיתה בהמתנו טעונה שליף של טבל שהוא מוקצתה מכנים ראש תחתיו ומסלקו לצד אחר דלהה מותר והר א"פ' טלטול במקצתת שמי' טלטול, ותירץ בתחלת "משום דלא הוא טלטול כי אורחיה הוא דשרוי לי' משום צער בע"ח", ואח"כ כתוב: "ויתור נראה לומר דמכניס ראש תחתיה אפי' בעלמא דליך צער בע"ח שרי' משום שטלטול שבגופו לא גזרו בו ריבנן, כדתנן לפ"ז תולין הקש שע"ג המטה לא יגעגע בידו אבל מנענע בגופו עכ"ל [גם הרשב"א כתוב שם בהאי לשנא] "הכא משום הפסד בהמתנו ועוד דטלטול מן הצד הוא שאינו מטלטול ביד אלא בראשו התירו". אך אפשר שנתכוין רק לשני הדברים יחד]. עכ"פ, נשמע דאף שעיקר הכנסת הראש הוא כדי לטלטול את המוקצתה [[אפי' השר, ומה שהחזהו]] א מסתתר שם על הרמב"ן במלחמות שכותב: "דשאני טלטול לתשמש הצריך געגעען הקש", נראה דההרא"ש נראה מהרמב"ן אזייל שם כאוטם המפרשים במשנה דמייר' שמנענע את הקש לפנטומת בגופו לצדיון כדי שלא יפריע אותו הקש משכיביה על המטה בלבד קש, אשר כן פירשו להדי הריטב"א והר"ן בדף ק"ד [וכמו"ש המג"א בס"י שה סק"ט עיין שם] ואינם סוברים כלל כהרא"ש שכטב דטלטול בגופו קיל טפי מטלטול מן הצד, וכן רואים שגם הרמב"ן סובר היכי, שהרי כתוב בס"ו פ' שואל "והא דתנן לקמן בפ' בתרא בשליף של תבואה מכנים ראש תחתיה ומסלקו לצד אחר משום צער בע"ח התירו כן" ורוק בפרק מי' שהחמיר הוא שכותב: "ויתור נראה לומר" וכו' דהאינו כהרא"ש.

....
כיוון שהຫדר והשו"ע פסקו כהרא"ש שמתיר לנענע הקש בגופו כדי שהוא רק ונוח לשכב על הקש שפיר, צ"ל כדאמרן דטלטול בגופו לא קריי כלל טלטול (וצע"ג במ"ש בשו"ע הרב ס"ר רע"ז סע"י י' בדעת ר"ת ותוס' דטלטול בגופו כדי להשתמש בגוף המוקצתה שרוי, ואילו לטלטול בגופו מחמה לצל אסור, והוא נ כיוון שנקרה בשם טלטול צריך להיות אסור משום השתמשות). וכן בנגע לטלטול מן הצד לצורך דבר המותר נראה דטעמא דשרוי אפי' בכ"ג שעיקר מעשונו בדבר המותר הוא רק כדי לטלטול את המוקצתה הוא משומם דגם במנוע את האבן מהקל' אף על גב דבתחלה בשעה שטטטל את האבן יחד עם הכל' יכולם שפיר לומר שעיקר הטלטול הוא הכל', אבל אה"כ בשעה שמנוע את האבן מהקל' הרי ניכר לכך שעיקר מעשונו הוא רק כדי לטלטול את המוקצתה, ואף להסוברים שוגם באבן כבר בידו רשאי לטלטול לכל מקום שירצה, מ"מ אפשר Duis לראות את הניעור כתחלת טלטול ואפי' ה תנן דשרוי ולכך למדוד מידה ולצורך דבר המותר שרוי לטלטול מוקצתה ע"י דבר אחר אף אם עיקר מעשונו הוא לטלטול את המוקצתה, וכן גם נשמע מרוב הראשונים שלא חילקו בין טלטול בגופו לטלטול מן הצד וסוברים דמה שモותר לנענע הקש בגופו אינה ואינה כדי לשכב על המטה בלבד קש, והוא רק משומם דחשיב טלטול מן הצד לצורך דבר המותר. וא"כ מוכח דआ"ג דמשכחת שניכר לכל אדם שתונועותיו הן רק כדי לטלטול את המוקצתה, ואפי' ה שר לדרוש מקומו שהוא לצורך דבר המותר. הוואיל ואיתו נוגע בגוף המוקצתה ממש בידיו, ואף שנחלקו האחרונים בדוחף את המוקצתה בקנה או חשיב כטלטול מן הצד, מ"מ אם דוחפו בדבר שני דרך בכרך אפשר דדמי לנייעור ולכו"ע שרוי.

6. שולחן ערוך אורחות חיים הלכות שבת סימן רסו סעיף יב

הגה:ומי ששכח כיiso עליו בשבת אם הוא בבתיו * (לה) יט יכול לילך עמו לחדר להתרח חגורו וליפול שם להצניעו

7. מגן אברהם סימן רסו ס"ק יט

יכול לילך עמו - כיוון שהוא בידו יכול להניחו בכל מקום שירצה כמ"ש ס"י ש"ח ס"ג

8. הל' מוקצתה עמ' 41

14. טלטול בגופו בשדרבו בבר' נחלקו בו גודלי דפוסקים אם מותר או לא. וילך דרבינו ישעיה בסוף רסו ס"ב. מי שישכח כיiso עליו בשבת. אם הוא ביבו ווביל לילך עמו לחדר להתרח חגורו ליפול שם להצניעו. ע"ב. והמניא. וחובא שם במ"ב. כתוב עטב בו דבוי' שהמיקצתה כבודו יכול להניחו בכל מקום שירצה. הרי טובאר מדברי החכמי' דבל' דתנאים שמייתר לילך עטב יט והוא ממש שהוא בבר' בדין אבל שישום לטטול בעיטה אין אז חובה. והניער ממש רבעון שהוא דרר טלטול לא חשיב טלטול בבר' כי ס' בתריינטן שבת ס' אין דין וטח. דבר שדרר לטטול עט' ניזור עלעלת עטש. עטש טט' אם לאם דמייה בבר' דט בודו אם רשיי לטטול עד וזה רע' עט' ר

6
א. ערך זה מוקדש לזכרו של דבון שטרן, שזכה בפרס טשרניחובסקי על ספרו *הנצרות והנצרן*.
ב. ערך זה מוקדש לזכרו של דבון שטרן, שזכה בפרס טשרניחובסקי על ספרו *הנצרות והנצרן*.
בב. ערך זה מוקדש לזכרו של דבון שטרן, שזכה בפרס טשרניחובסקי על ספרו *הנצרות והנצרן*.
בג. ערך זה מוקדש לזכרו של דבון שטרן, שזכה בפרס טשרניחובסקי על ספרו *הנצרות והנצרן*.
בג. ערך זה מוקדש לזכרו של דבון שטרן, שזכה בפרס טשרניחובסקי על ספרו *הנצרות והנצרן*.
בג. ערך זה מוקדש לזכרו של דבון שטרן, שזכה בפרס טשרניחובסקי על ספרו *הנצרות והנצרן*.

9. משנה ברורה סימן רעו ס"ק לא

וכיוון דאי בעי ישראל שקל ליה בעצמו ע"י טלטול מן הצד כגון באחרוי ידי או בין אצלי ידי וכי"ב
כשambilא הא"י באיסורא לית לה בה

10. שולחן ערוך הרב אורח חיים הלכות שבת סימן רעו סעיף '

(ואך שיתבהיר שם שכל טلطול מן הצד שהוא על ידי גופו שלא בידו יכול לטلطלו אפילו לצורך המוקצה ושאר טلطול מן הצד שהוא על ידי דבר אחר שבידו אין היתר אלא כשמטולטלו לצורך מוקומו אבל לא לצורך השתמש בגין המוקצה ואם כן זה הנר אם יטולטנו על ידי דבר אחר שבידו לא יוכל לטلطלו כדי להונאות מאורו כאן במקום שambilאו וגם א"א כלל להביאו על ידי הטلطול מן הצד של דבר אחר שבידיים ואם יטולטם על ידי גופו בגין לאחרורי ידיו או בין אצילי ידיו וכיצועא בהזה יכול לטلطלו אף בשבייל שלא יגנבי (עפ"כ אין להתר לומר לנכרי שצינענו לפ"י שאותם המתירים טلطול בדרך על ידי נכרי כישיש היתר לישראל מן הצדיהם סוברים שאף על ידי גופו אין היתר לטلطול לצורך המוקצה עצמו אלא כדי להשתמש בגין המוקצה או מפני שציריך למקומו ואין להקל יותר ממה שהם עצם מקילים):

11. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שט סעיף א

בפטל אדם את במו (א) והאבן בידו, ולא חשיב מטולט לאבן; והוא שיש לו (ב) געגועין (פי' שיש לו עצבן
כשאינם עם אביו) עליון, שם לא ישלטנו, אייחלה; (ג) אבל אם אין לו געגועין עליון, לא. ואפי' כהישל לו
געגועין עליון. לא התירו אלא באבן, אבל אם דינר בידו, ואפי' לאחרות התינוק בידו והוא מהלך ברגליין, אסור
דוחיישין דילמא נפיל (ד) ואתם אבוה לאותו. ז"א שלא אסורו אלא בנסיבות נשוא התינוק (ה) עם דינר
בידו, אבל לאחרות התינוק בידו, אף על פי שדינר ביד התינוק, אין בכר כלום.

12. משנה ברורה סימן שט ס"ק ג

(ג) אבל אם אין וכך - דמה שמתלטל להתיינוק עם המזקאה [ה] הוי כאלו הוא עצמו מטלטל להמקצתה

140